

عنوان مقاله:

بررسی تزئینات معماری در آرامگاه شیخ صفی الدین اردبیلی و نقش آن در دوران صفوی (مطالعه موردی: معماری اسلامی ایران)

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی طراحی در مهندسی عمران، معماری و شهرسازی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

مهديه مخبر تكمه داش - دانشجوی کارشناسی ناپیوسته مهندسی حرفه ای معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تبریز، ایران

لیلا جمشیدنشان اصل - دانشجوی دکتری تخصصی معماری، مدرس دانشگاه آزاد اسلامی واحد تبریز، ایران

خلاصه مقاله:

آرایه های گچی از آذین های هنر معماری هستند که از دیرزمان هم پای ساخت بنا به کار می رفته اند. تزئین تنگ بری نیز گونه ای از آذین های گچی است که در دوران صفویه رواج و تکامل یافت. این آذین افزون بر جنبه زیباشناسانه، کارکردهای دیگری نیز داشته که این نشان از تدبیر هنرمند ایرانی دارد که در کنار زیبایی به اهمیت کاربری نیز می اندیشیده است. بدین منظور قدرت و نجابت معماری صفوی بی شک به بهترین صورت در بقعه شیخ صفی الدین اردبیلی تجلی کرده، که از نظر معماری و هنرهای اسلامی دارای اهمیت و ارزش خاصی است. این بقعه از آثار قرن هفتم هجری بوده و به تدریج توسعه و گسترش یافته و به وضع فعلی درآمده است. یکی از بزرگترین مقابر جهان و مجموعه ای از آرامگاه های بزرگان، مشایخ و سلاطین صفوی و فضاهای آیینی و عبادی در دو سبک آذری و اصفهانی است که نخستین بار شاه طهماسب آن ها را به صورت مجموعه واحد در آورد و بعد ها شاه عباس بناهای مهم دیگری به این مجموعه افزود و باعث اصلاحاتی در آن شد. سابقه بخش هایی از این بنا به دوره خود شیخ صفی الدین اردبیلی (۶۵۰-۷۳۵)، عارف شهیر ایران و فرزندان وی، شیخ صدرالدین موسی و سلطان علی معروف به خواجه علی سیاهپوش می رسد. در این راستا هدف از انجام این پژوهش، با روشی میدانی و توصیفی - تحلیلی و با تکیه بر متون کتابخانه ای، به ارزیابی تاریخ ساخت، تغییر و توسعه بقعه و مجموعه هایش و همچنین بررسی اهمیت و ارزش معماری و هنری آن می پردازد.

کلمات کلیدی:

شیخ صفی الدین اردبیلی، هنر، تزئینات، صفوی، معماری اسلامی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1944862>

